

φωνῆς πλήρους ἀγαθότητος καὶ ἀνδρικῆς συνάμα πεποιθήσεως, φωνῆς ἥτις ἀπήντα εἰς τὰς λέξεις μου περὶ συγγνώμης διὰ τὴν παρατεινομένην ἐνόχλησιν δι' ὧν συνώδευον τὴν πρὸς ἀποχώρησιν ἐγερσίν μου, ἅ! κύριε, νομίζετε ὅτι εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ ἀλέκτορος θ' ἀπαρνηθῶμεν ἡμεῖς τῶν γονέων καὶ ἡμῶν αὐτῶν τὴν πατρίδα;» — «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς ἀφήσητε πρὶν ἢ ἔλθῃ τὸ ὄχημά σας διὰ τὴν Νεάπολιν» προσέθηκαν δέκα τοῦλάχιστον ἄλλαι φωναὶ ἐνισχύουσαι τὴν εὐγενῆ ἐπίπληξιν τῆς Μελπομένης.

Ὁ ἀλέκτωρ τῶντι εἶχεν ἤδη φωνάζει καὶ ἐξήκολούθει ἐκ νέου τὰς ἐγερτηρίους μονοτονίας του, ἡ κραυγὴ ἐπλησίαζε ν' ἀνατείλῃ, καὶ ὁ νοσηρὸς ἔρωσ μου πρὸς τὴν αὐπνίαν οὐδέποτε εἶχεν ἱκανοποιηθῇ οὕτως εὐχαρίστως καὶ ζωηρῶς. Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐξετάσω ἂν καὶ οἱ φίλοι μου ἐτέρποντο πάντοτε εἰς τὴν αὐπνίαν· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἀναντιρρήτως ἐφαίνοντο ποθοῦντες νὰ διέλθωσιν ἄγρυπνοι, ὥς εἰ ἐτέλουν μυστήριον θρησκευτικῆς πρὸς τὴν πατρίδα λατρείας.

Ὅτε ἡ Διδῶ, ἡ δεσποτικὴ ἀλλὰ καὶ εὐτρωτος τῆς Καρχηδόνος βασίλισσα, διέταττε τὸν Αἰνείαν νὰ τῇ ἀφηγηθῇ τὰ παθήματα ἐαυτοῦ καὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ καὶ τῆς Τροίας, ὁ λόγος αὐτῆς δὲν εἶχε, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸν ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνον τύπον ὃν ἔφερον ἡ πρὸς με ἀπευθυνθεῖσα πρόσκλησις τῆς Μελπομένης νὰ ἐπαναλάβω τὴν θέσιν μου, νὰ ἐξακολουθήσω χορηγῶν ἀφορμὴν εἰς τὸν προσφιλεῖ της πατέρα ἵνα κλαύτῃ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ τῶν γονέων ἐδάφους, νὰ λαλῶ τὴν γλῶσσαν ἣν αἱ προμήτορες αὐτῆς εἶχον λαλήσει, νὰ ὁμιλῶ περὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ ἔθνικου μεγαλείου αἵτινες καὶ τότε ἐβασίλευον ἐν τῇ καρδίᾳ ὅλων ἡμῶν, νὰ μείνω ἐκεῖ ἐπὶ τέλους ὅσας ἡδυνάμην πλείονας ὥρας ἀντιπρόσωπος τῆς πατρίου χώρας παρὰ ψυχαῖς ἀλγούσαις ἐπὶ τῇ τύχῃ αὐτῆς. Τῆς προσκλήσεως ἐκείνης τῆς Μελπομένης θὰ διατελέσῃ ἀνεξάλειπτος πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ μου οὐχὶ μόνον πᾶσαι λέξεις ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ τῆς φωνῆς τόνος τοῦ ὁποίου σπανίως ἤκουσα ἐπισημότερον, περιπαθέστερον, ἀγγελικώτερον. Ἀμαθής